

JOSEF KUBÍČEK

* Slatina nad Zdobnicí 13. III 1890

† Brno 29. XI 1972

1906-1908 společně se svým starším bratrem Leošem se vydal na zkušenu do Bavorska, pracuje v Hotterově řezbářské dílně pro kostelní umění v Augsburgu

1909-1911 studium na Uměleckoprůmyslové škole v Mnichově

1911-1913 studium na pražské Akademii (ateliér profesora Josefa Václava Myslbeka), po absolvování tří semestrů se vrátil do Mnichova

1913 s bratrem Leošem se vydal na stipendijní cestu do Florencie a Říma, kde se seznámil s díly sochařů Donnatella, Verrocchia, Michelangela a Giovanniho de Bologna

1914 dokončil své sochařské vzdělání u profesora Hermanna Hahna na Královské akademii v Mnichově a vrátil se do Prahy, seznámení s Janem Trápotou

1914 počátkem války se Josef Kubiček vrátil domů do Slatiny nad Zdobicí a věnoval se nejen řezbářství a sochařství, ale i malbě a grafice

1915 pobyt na zámku v Nové Vsi u Chotěboře, kam byl pozván mecenáškou Jarmilou Mixovou-Šťastnou, intenzivně se zde ve společnosti malíře Jana Trápoty věnoval krajinomalbě

1917 našel dočasný domov v Nových Hradech u Vysokého Mýta a oženil se s Marií Čihákovou, téhož roku se narodila dcera Jarmila a roku 1921 syn Jánuš, který se později, stejně jako jeho otec, stal malířem

1919-1923 členem Spolku výtvarných umělců Mánes, maluje s Janem Trápotou, který na jeho pozvání opět přijíždí do Nových Hradů, navštěvuje Ostravsko, Oravu, Slovensko a Zakarpatskou Ukrajinu,

1922 spoluzaložil Skupinu výtvarných umělců v Brně

1924 pro obec Šlapanice u Brna vytvořil Pomník padlých, státní stipendium ke studijní cestě do Francie (Muži táhnoucí lano), natrvalo se s celou rodinou přestěhoval z Nových Hradů do Brna

1926-1930 jeho tvorba se výrazně zaměřila na poetické téma ženy a dívky (Strom života, 1921, Děvče s holubem, 1927, Krmení holubů, 1927, Zívající, 1927)

1929-1931 realizace monumentálních plastik pro budovu Báňské a hutní společnosti v Moravské Ostravě, také další svá díla věnoval oslavě práce (Zavalená sloj, 1924, Hlava horníka, 1929, Směna, 1929, Na šachtě, 1929)

1931-1938 sochařská tvorba předznamenává sérii lyricko-poetických soch (Dvě ženy, 1930, Rozhraní života, 1930, Dívčí akt, 1931, Hoch s koulí, 1931, Ležící žena, 1933), obavy vyvolané nástupem fašismu se projeví tragickou notou (Utonulá, 1933)

1938-1945 utrpení válečných let zobrazil ve svých dílech (např. Bez domova, 1937, Zlý osud, 1937)

1945 - 1972 atmosféra válečných let se promítá i do jeho prvních poválečných prací (Opuštěné ženy, 1933), koncem 50. let se v dílech stárnoucího umělce začala objevovat témata životního klidu a sklizeň (Dívka s hroznem, 1948, Dívka s jablkem, 1949) a čistě humanistické náměty (Matka s dítětem, 1950, Sedící, 1956)

1965 jmenován zasloužilým umělcem

Tvorba Josefa Kubička byla dosud prezentována na 26 samostatných výstavách a 100 společných výstavách v České republice, Slovenské republice, Polsku, Rusku, Bulharsku, Německu, Rakousku, Švýcarsku, Itálii, Rumunsku, Švédsku a Estonsku.

STUDIE AKTU, uhel na papíře, okolo 1924, sbírky Muzea města Brna

Na titulní straně: **PODZIM** (detail), polychromovaný jilm, v. 198 cm, 1930-1931, sbírky Moravské galerie v Brně

Info

tel. 494 534 015

www.moh.cz, galerie@moh.cz

foto © Libor Teplý

Výstava potrvá do neděle 13. června 2010

Otevřeno denně mimo pondělí

9 - 13 a 14 - 17 hodin

MUZEUM A GALERIE ORLICKÝCH HOR
V RYCHNOVĚ NAD KNĚŽNOU

Orlická galerie

JOSEF KUBÍČEK (1890-1972)

II. patro Kolowratského zámku v Rychnově nad Kněžnou
30. dubna – 13. června 2010

MUZEUM A GALERIE ORLICKÝCH HOR
V RYCHNOVĚ NAD KNĚŽNOU

si Vás dovoluje pozvat
do

Orlické galerie

na zahájení výstavy

JOSEF KUBÍČEK
(1890-1972)

které se koná
v pátek 30. dubna 2010 v 16 hodin

V hudebním programu vystoupí
flétnový soubor **SARABANDA**
pod vedením Martina Šedy

Výstava byla připravena
ve spolupráci
s rodinou umělce
a Muzeem města Brna

KOUPÁNÍ, bronz, 1926
sbírky Muzea města Brna

EVA, modřín, v. 102 cm, 1922
soukromá sbírka

...V sochařském odkazu Josefa Kubíčka se snadno dopátráme ohlasu dobových tendencí a tvůrčích problémů. Jsou přítomny například v civilistním nebo primitivizujícím přízvuku některých jeho plastik a skulptur z první poloviny dvacátých let, nalezneme je v hlubokém zaujetí pro sociální otázky stejně jako v nápadném lyrismu, jenž ovšem prolíná celým jeho dílem nikoliv jen jako echo dobových zálib a mód, nýbrž jako inherentní hodnota sochařova nezanedbatelného vkladu do českého umění první poloviny dvacátého století. Navzdory vazbám se zmíněnými proudy české meziválečné výtvarné kultury zůstal totiž sochař věrný své vlastní osobité vizi světa...

Jiří Hlušíčka, text katalogu výstavy, Muzeum města Brna 1998

...Velký nepokoj valí se světem kam chce, a lidský duch instinktivně touží po „sochách“, po nebojácném člověku, který vychází z neurčitosti všech forem jako hrdina dramatu...

Jiří Mahen,
recenze výstavy J. Kubíčka, 1930

UTONULÁ, dub, v. 111 cm, 1933
sbírky Muzea města Brna

...Nezvyklý výraz jeho díla je výsledkem určitého chtění a pevného formálního názoru ... V Kubíčkových řezbách není exotičnosti, jejich primitivní forma nevznikla z únavy a přesycenosti ducha, je spíše výrazem ducha, jenž se tak prostě vyjadřuje, cítí...

Antonín Matějček, text katalogu společné výstavy J. Kubíčka a Jana Trampoty, 1919